

Anul IV
Nr. 8
DECEMBRIE
2014

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

DOXOLOGIA

“Veniți să ne bucurăm întru Domnul...!”

“Astăzi Fecioara naște pe Făcătorul a toate...”

Taina Întrupării Mântuitorului Hristos din Fecioara Maria, a coborârii cu deplină smerenie a lui Dumnezeu Fiul la neamul omenesc, pentru a-l repune în starea harică din care a căzut în baza libertății sale, este exprimată printr-o teologie profundă de imnele bisericești din slujba Praznicului Nașterii Domnului.

La Vecernia Crăciunului cântăm: “**Astăzi Fecioara naște pe Făcătorul a toate...**”(stihovă), recunoscându-L pe Pruncul din Betleem ca Făcătorul cerului și al pământului, adică Una din Persoanele Sfintei Treimi. Această cântare bisericească are la bază adevărul scripturistic, căci în prologul Evangheliei de la Ioan ni se spune: “La început era Cuvântul (Fiul) și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. **Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut**” (Ioan 1, 1-3). Acest adevăr de credință îl mărturisim de fiecare dată și în articolul doi al Crezului, alcătuit de Sfinții Părinți la Niceea (325), zicând: “(Cred) și întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul Născut, Carele din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel ce este de **o ființă cu Tatăl, prin Carele toate s-au făcut**”.

În aceeași slujbă exclamăm cu multă credință și bucurie, într-alt imn liturgic: “Mare și uimitoare minune s-a săvârșit astăzi: Fecioara naște și pântecul nu i se strică. Cuvântul Se întrupează și de Tatăl nu se desparte; îngerii cu păstorii doxologesc și noi, împreună cu dâșii, strigăm: **Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace!**”(stihovă). Așadar, ne înălțăm duhovnicește

și ne bucurăm de această minune, dar și mărturisim credința noastră bimilenară, atât în ce privește pururea fecioria Maicii Domnului, cât și unitatea nedespărțită și veșnică a Preasfintei Treimi, dar și comuniunea dintre lumea cerească și cea pământească în preaslăvirea Nașterii Domnului. Dumnezeu Fiul se smerește pe Sine, luând trupul nostru omenesc și stricacios pentru a-l transfigura și îndumnezei, dar nu încetează a fi în comuniune și unitate cu celelalte două Persoane ale Sfintei Treimi, Dumnezeu Tatăl și Sfântul Duh.

Prin Întrupare Iisus Domnul asumă firea noastră umană afară de păcat, iar Sfântul Apostol Pavel subliniază smerenia deplină a Mântuitorului Hristos, zicând: “S-a golit pe Sine luând chip de rob, devenind asemenea oamenilor și la înfățișare aflându-Se ca un om. S-a smerit pe Sine făcându-Se ascultător până la moarte - și încă moarte de cruce! Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preînălțat și I-a dăruit Lui nume care-i mai presus de orice nume. Pentru că ntru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, al celor pământești și al celor dedesubt. Și **să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slavă lui Dumnezeu-Tatăl**” (Filipeni 2, 7-11). Acest text kenotic (κένωσις = golire de sine) ne arată nemăsurata iubire a lui Dumnezeu față de noi oamenii.

Nașterea Mântuitorului aduce harul și lumina dumnezeiască pe pământ, căci întreaga creație suferea după căderea omului în păcatul neascultării de Dumnezeu. Cântăm la Vecernia Praznicului: “Lumină ne-a strălucit nouă, Hristoase Dumnezeule, venirea Ta; Lumina cea din Lumină, strălucirea Tatălui, toată făptura a-i luminat” (stihiră). Hristos Domnul se va prezenta ca “Lumina lumii” și avea să ne învețe în timpul slujirii Sale pământești, care-i calea adevărată pe care trebuie să mergem, zicând: “Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12).

Încă din momentul Nașterii Domnului în peștera sărăcicioasă din Betleem, cosmosul întreg n-a rămas dator, ci a răspuns cu darurile sale la Darul primit de la Dumnezeu. O cântare liturgică subliniază frumos acest răspuns de mulțumire al creaturii: “Ce vom aduce Ție, Hristoase? Că Te-ai arătat pe pământ ca un om, pentru noi. Fiecare din făpturile cele zidite de Tine mulțumire aduce Ție: îngerii – cântarea, cerurile – steaua, magii – darurile, păstorii – minunea, pământul – peștera, pustiul – ieslea, iar noi – pe Maica Fecioara. Dumnezeule, Cel ce ești mai înainte de veci, miluiește-ne pe noi” (stihiră Vecernie).

Cu adevărat putem spune, că **Nașterea Domnului este socotită sărbătoarea dragostei divine, ea ne ajută sa învingem egoismul din sufletele noastre**, care ne înstrăinează și ne izolează de semenii noștri. Dumnezeu ne învață la sărbătoarea Crăciunului, că adevărații Săi fii trebuie să dea dovadă mereu de dragoste frățească și de smerenie, după modelul Fiului Său Întrupat.

Participând la sfintele slujbe, suntem îndemnați prin imnele liturgice să ne bucurăm și să-L preaslăvim pe Mântuitorul nostru, care ia chip de Prunc și vine să se jertfească ca un Miel, pentru a ne redeschide nouă Împărăția lui Dumnezeu: “Să se bucure cerul, să se veselească pământul! Că S-a născut pe pământ Mielul lui Dumnezeu, aducând izbăvirea lumii” (sedelna - Utrenie).

Este importantă precizarea, că **bucuria Crăciunului se simte cel mai bine în cadrul Sfintei Liturghii**, pentru că Liturghia este slujba la care îngerii slujesc în chip nevăzut cu preoții Jertfa cea fără de sânge. Îngerii au fost cei care au răspândit în lume bucuria Nașterii, cântând primul colind, “Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14) și tot ei au anunțat bucuria Nașterii Domnului păstorilor din jurul Betleemului: „Iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul... că vi S-a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul” (Luca 2, 10-11). Deci, **participarea la Liturghia din ziua praznicului înseamnă împărtășirea aceleiași bucurii pe care îngerii au avut-o la Nașterea Pruncului Sfânt**.

Se cuvine să-L rugăm pe Bunul Dumnezeu ca, la mărețul Praznic al Nașterii Domnului ce se apropie, să facă din casa noastră peșteră sfântă, iar din sufletul nostru iesle binecuvântată, în care să Se nască Pruncul Sfânt, care cu harul Preasfântului Duh să aducă sănătate, bucurie și pace.

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Scrisoare Pastorală la Nașterea Domnului

HRISTOS – PÂINEA VIEȚII

† IOSIF, prin harul lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale.

Iubitului cler, cinului monahal și dreptslăvitorilor creștini din această de Dumnezeu păzită Arhiepiscopie, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi părintească binecuvântare!

“Cu adevărat Domnul vine întru ale Sale prin nașterea cea uimitoare, ca să unească cu Sine iarăși pe cei ce se înstrăinaseră din desfătarea raiului. Să-L primim pe Dânsul, născându-Se în peșteră.” (Cântarea a VIII-a, Canonul Înainteprăznuirii Nașterii Domnului)

Preacucernici Părinți,

Iubiți credincioși,

Dăm slavă lui Dumnezeu, căci iată putem din nou să fim părtași în Biserică la marea taină a Nașterii după trup a Fiului lui Dumnezeu, a Domnului nostru Iisus Hristos, în peștera devenită grajdul celor necuvântătoare dar și cer în același timp, în cântarea îngerilor. Nașterea minunată a Cuvântului și Fiului lui Dumnezeu astăzi o mărturisim lumii întregi.

Proorocii Vechiului Testament au văzut mai înainte și au vestit lumii taina mântuirii noastre prin Fiul Celui Preaînalt Care Se va naște din Fecioara în Betleemul Iudeii, Mesia Cel așteptat: «Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni Împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele» (Facere 49, 10).

Stăpânitorul și Făcătorul cerului și al pământului, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu vine smerit și neștiut, în taina grajdului necuvântătoarelor și a celor nebăgați în seamă de cei puternici ai lumii, păstori și îngrijitori ai animalelor. Și astăzi vine la fel de smerit și uitat de toți, ca să ne împăce cu Cerul și între noi, hrănindu-ne cu hrana nemuririi și a bucuriei veșnice, adică cu Pâinea cea cerească care S-a pogorât din cer. “Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se pogoară din cer și dă viață lumii... Eu sunt Pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6, 33 și 35). Blandul și smeritul Prunc dumnezeiesc, Cuvântul întrupat, Se arată lumii înainte de toate în iesle, acolo de unde se hrănesc cele necuvântătoare, pentru a Se face nouă celor cuvântători hrană spre creșterea noastră în împărăția cea pregătită pentru noi oamenii. Cei după chipul Lui, adică noi cei căzuți, primim din cer hrana cea mai de mult preț pentru a ne ridica și crește în ceea ce este de neprețuit: Asemănarea cu El și Veșnicia! “Eu sunt Pâinea vieții... Pâinea care Se pogoară din cer este aceea din Care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt Pâinea cea vie Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu... Adevărat, adevărat zic vouă, de nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi” (Ioan 6, 48-51 și 53). Înțelegem din acestea că Hristos este viața noastră însăși, că ne hrănește în același timp cu hrana împăcării și ne împacă cu Cerul și cu pământul, adică cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu fratele. Hristos euharistic (din Sfânta Împărtășanie) împăcându-ne, reface în noi și cu noi unitatea în Sine, Dumnezeu-Omul, Cel Care Se dă nouă spre hrană, jertfindu-Se pe Cruce. Unindu-ne cu Părintele Ceresc și înrădăcinând astfel încet-încet în adâncul ființei noastre bucuria de a trăi veșnic cu Cel de Care ne-am separat prin

păcatul pe care, luându-l asupra Sa, ni l-a iertat, ne face curati și casă sau biserică sfințită a Preasfintei Treimi, Care Se proslăvește întru noi prin El. Prin Trupul și Sângele Lui vărsat pe Cruce, Hristos ne-a spălat păcatul și ne-a vindecat de rănile păcatului. Sfântul Ignatie Teoforul, la începutul secolului al II-lea, ne spune că Sfânta Împărtășanie este “**medicament al nemuririi, antidot pentru a nu muri, ci a fi viu în Dumnezeu, tratament curățitor**”⁽¹⁾.

Iubiți frați și surori,

Cu Pâinea cerească a venit Domnul să ne hrănească la masa Lui cea pământească, adică prin Nașterea în lume după trup. Ne face, prin participarea la Sfânta Împărtășanie, părtași celor pe care nici îngerii nu le pot privi fără să se cutremure, ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „**Ja seama cu ce cinste te-ai cinstit, de ce masă te îndulcești: de Cel de Care îngerii se cutremură văzându-L și nici nu îndrăznesc să privească fără frică la raza ce iese de acolo. Cu aceasta noi ne hrănim, cu aceasta ne frământăm și ne-am făcut noi ai lui Hristos, un trup și o carne... Care păstor își hrănește oile cu propriile sale mădulare?**”

Spre aceasta se naște Hristos în lume, ca pomul vieții care odinioară a devenit pentru noi moarte, să odrăslească adevăratul Pom al vieții, Crucea, care va odrăslă la rândul ei pentru noi fructul vieții, Jertfa dragostei de la ieslea din Betleem și până la primirea pe ea a Mirelui sufletului nostru, Care din coasta Sa ne va hrăni în Biserică Sa, poarta raiului, până la sfârșitul veacurilor.

Iubiți frați întru Domnul,

În anul 2014 Sfântul Sinod al Bisericii noastre a ales să fie puse în valoare mai deosebit și aprofundate Sfintele Taine ale Împărtășaniei și ale Spovedaniei, de aceea v-am pus la inimă câteva îndemnuri legate de Sfânta Împărtășanie mai ales și de importanța de a fi atenți și doritori și însetați de a ne uni cu Hristos Domnul prin primirea Trupului și a Sângelui Lui cât

NOTE:

⁽¹⁾ Ignatie Teoforul, episcopul Siriei, Către Efeseni, XX2, în Diacon Ioan I. Ică jr, Canonul Ortodoxiei. Canonul Apostolic al primelor secole (I), Sibiu, Editura Deisis/Stavropoleos, 2008, pp. 432-433.

mai conștienți și mai cu râvnă. Însă **«să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar; căci cel ce mănâncă și bea cu nevređnicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului»** (I Cor. 11, 28-29), ne spune Sfântul Apostol Pavel. Adică să nu uităm de starea sufletului nostru, de faptele noastre cele rele, pe care trebuie să le punem cu smerenie la Spovedanie înaintea Domnului Hristos, Care ne-a adus iertare prin Jertfa Sa, și să primim dezlegare, precum El a poruncit și a dăruit Sfinților Apostoli: *“Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele se vor ierta, și cărora le veți ține, ținute vor fi”* (Ioan 20, 22-23). Prin Sfânta Taină a Spovedaniei sau a Mărturisirii, Hristos face ca jertfa Lui pe Cruce să fie lucrătoare în inima și în viața noastră prin pocăință, prin întoarcerea de la faptele rele și alegerea liberă a iubirii lui Dumnezeu și a semenului nostru. Iertarea o primim prin preotul duhovnic și o dăruim la rândul nostru semenilor, însă ea se plinește prin împărtășirea cu Hristos euharistic pe care-L primim la Sfânta Liturghie.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste voi toți și în noul an!

† Mitropolitul Iosif

Paris, Nașterea Domnului

„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție”. (*Troparul Nașterii Domnului*)

“Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstoria slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci.” (*Condacul Nașterii Domnului*)

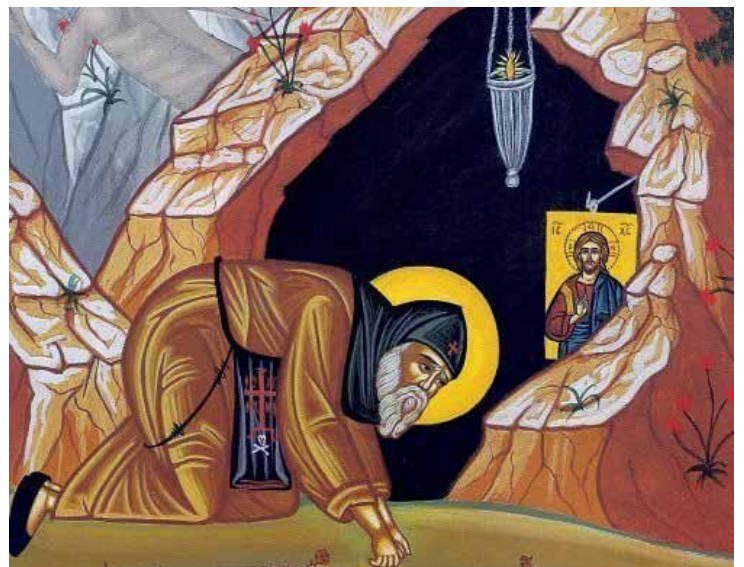
Rugăciune de fiecare zi a stareților de la Optina

Doamne,

Dă-mi să întâmpin cu liniște sufletească tot ce-mi va aduce ziua care începe. Dă-mi să mă predau cu totul voii Tale sfinte. În fiecare ceas al acestei zile povățuiește-mă în toate și ajută-mă. Chiar dacă aș primi necazuri și nenorociri în timpul zilei, învățămă să le primesc cu sufletul liniștit și cu credință tare, că în toate este voia Ta cea sfântă.

În toate faptele și cuvintele mele, Tu călăuzește-mi gândurile și simțămintele. În toate întâmplările neașteptate, nu mă lăsa să uit că totul vine de la Tine. Învăță-mă, Doamne, să fiu deschis și înțelept cu toți frații mei, pe nimeni amărând, pe nimeni întristând. Doamne, dă-mi puterea să port osteneala zilei de astăzi și toate întâmplările din vremea ei.

Călăuzește-mi voia și învăță-mă să mă rog, să nădăjduiesc, să cred, să iubesc, să rabd și să iert. Amin.

2014 – Anul omagial euharistic (al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii)

Sfânta Euharistie - Leacul nemuririi

Sfânta Scriptură ne redă cuvintele Mântuitorului Hristos, prin care instituie Taina Euharistiei și ne îndeamnă permanent la comuniunea cu El:

«Luați mâncăți, acesta este Trupul Meu...beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor» (Matei 26, 26-28).

«Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi» (Ioan 6, 54).

Cuvântul „**Euharistie**” vine din limba greacă și înseamnă „**mulțumire**”. Este Sfânta Taină prin care, sub forma pâinii și a vinului, credinciosul se împărtășește cu Trupul și Sângele Domnului, prezente în mod real prin prefacerea elementelor la Sfânta Liturghie.

Euharistia este cea mai importantă dintre Sfintele Taine, în sensul că, dacă prin celelalte Taine creștinul primește harul divin într-un sens limitat, prin Sfânta Împărtășanie primește însuși Izvorul harului, care este Hristos. Clement Alexandrinul († 215) spunea: „**Euharistia este leacul nemuririi**”. Această Sfântă Taină poartă mai multe denumiri: Euharistie, Împărtășanie, Cuminecătură, Cina Domnului, Frângerea pâinii.

Săvârșitorul este episcopul sau preotul, ca urmași ai Sfinților Apostoli care au primit binecuvântarea și porunca de a o săvârși, prin cuvintele: „Acesta să o faceți întru pomenirea Mea” (Luca 22, 19).

Primitorii sunt membrii Bisericii care s-au pregătit, au trecut prin Taina Spovedaniei și au primit dezlegare de la duhovnic. Nu pot primi Sfânta Împărtășanie creștinii neortodocși chiar spovediți, pentru că primirea Euharistiei este identică cu mărturisirea completă a credinței propovăduită de Biserica Ortodoxă. Practica intercomuniunii, adică a împărtășirii unor creștini de alte confesiuni, nu este permisă în Biserica Ortodoxă, întrucât Împărtășirea este culmea și expresia deplinătății, integrității de credință. Nu există comuniune euharistică, fără a avea aceeași mărturisire de credință.

Pentru sporul duhovnicesc al credinciosului, **Biserica recomandă împărtășirea frecventă** (respectându-se întotdeauna pregătirea necesară) și cere împărtășirea minimă în cele patru posturi din an (porunca a IV-a bisericească).

Efectele împărtășirii sunt:

- unirea reală cu Hristos, conform promisiunii Sale: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6, 56). Sfântul Grigorie de Nyssa († 395) spunea: „Prin această Sfântă Taină, Dumnezeu se unește cu firea noastră cea stricăcioasă pentru a o îndumnezei, în acest fel, omenirea, prin primirea ei, are părtașie cu Divinitatea”.

- curățirea de păcate, tămăduirea și progresul în viața spirituală, conform formulei de împărtășire: „Se împărtășește robul lui Dumnezeu ... spre iertarea păcatelor și viața de veci” (Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur - sec. IV). Același Sfânt părinte spunea: „Nu este boală care să nu dea înapoi prin

puterea acestei doctorii. Ea stinge toată boala”. Iar Sfântul Teodor Studitul († 826) afirma: „Este taina care cuprinde în sine mulțimea darurilor și leacurilor dumnezeiești”. Sfântul Ioan din Gaza (sec. VI) învăța: „Pe cei păcătoși, care se apropie de Sfintele Taine ca niște răniți și ca unii care cer

(Sf. Euharistie - mozaic Sfânta Sofia Constantinopol)

milă, pe aceștia Domnul îi tămăduiește”. Sfântul Ioan Damaschin († 749) era convins, că Euharistia „reînnoiește frumusețea noastră sufletească de altădată”.

- făgăduința Învierii și a vieții de veci: „Cel ce va mânca din pâinea aceasta (Euharistie) nu va muri în veci” (Ioan 6, 51). Sfântul Irineu († 202) spunea: „Împărtășania îi dă omului viața cea veșnică, făcându-l nesticăcios și nemuritor”. Iar Sfântul Ignatie Teoforul († 107) numea Euharistia „doctorie pentru a nu muri și a trăi veșnic în Iisus Hristos”.

Pentru cei ce se împărtășesc cu nevrednicie efectul este osândă, conform cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: „Să se cerceteze omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind Trupul Domnului” (I Corinteni 11, 28-29).

Prefacerea pâinii și a vinului în Trupul și Sângele lui Hristos la Cina cea de Taină și în orice Sfântă Liturghie este un mister de nepătruns în înțelesul și în modul înfăptuirii lui; căci mister este nu numai felul de a fi al lui Dumnezeu, ci și orice lucrare a Lui asupra creației.

Credința Bisericii în realitatea euharistică, în prezența reală a Trupului și Sângelui Domnului în Sfânta Liturghie, este veche și a fost mărturisită permanent și consecvent de toată Biserica. Sfinții Părinți ne dau mărturie în acest sens:

- Sf. Iustin Martirul († 160): „Aducem în numele Lui jertfa pe care Domnul Iisus a poruncit să fie adusă, jertfa pâinii și a vinului în Euharistie” (Dialogul cu Trifon, cap.4)

- Sf. Ciprian al Cartaginei († 258): „Acolo unde este Euharistia, acolo este Biserica” (De ecclesiae catholicae unitate, cap. 5) ;

- Sf. Ioan Gură de Aur († 407): „De aceea (jertfa de pe Golgota) o aducem și acum, care a fost adusă și nu s-a sfârșit” (Omilia 17 la Epistola Evrei);

- Sf. Ioan Damaschin: „Pâinea și vinul nu sunt niciodată închipuirea Trupului și Sângelui lui Hristos, ci însuși Trupul lui Hristos unit cu dumnezeirea... pâinea și vinul sunt prefăcute în Trupul și Sângele Domnului” (Dogmatica 4, 13);

- Sf. Nicolae Cabasila († 1391): „Taina Sfintei Euharistii nu constă în a vedea doar o pâine junghiată, ci pe însuși Mielul lui Dumnezeu, Cel ce prin junghierea Sa ridică păcatul lumii” (Tălcuirea Dumnezeieștii Liturghii).

Săvârșirea Sfintei Liturghii are ca obiect prefacerea darurilor în Dumnezeiescul Trup și Sânge al Domnului Hristos, iar ca scop sfințirea credincioșilor care, prin acestea, dobândesc iertarea păcatelor și moștenirea împărăției cerurilor.

Dumnezeu ne dă în dar toate cele sfinte, fără ca noi să-i dăm nimic în schimb, însă El ne cere neapărat să ne facem vrednici de a le primi și a le păstra, căci nu face parte de sfințire decât celor ce s-au pregătit în felul acesta.

Se cuvine deci să ne înfățișăm spre primirea Sfințelor Taine cât mai des, pregătiți și cu „frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste”.

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Despre Sfântul Ierarh Nicolae († 6 decembrie)

Acest glorios, blând și înțelept sfânt, prăznuit și astăzi de popoarele din întreaga lume, a fost unicul fiu al unor oameni de rang înalt și foarte bogați din cetatea Patarelor Lichiei, pe numele lor Theofan și Nonna.

Fiind acesta singurul copil dăruit lor de Domnul, părinții au întors înzecit lui Dumnezeu bogatul lor dar, închinându-l pe fiul lor slujirii Lui celei sfinte. Sfântul Nicolae a învățat viața cea duhovnicească de la unchiul sau Nicolae, Episcopul Patarelor, și a fost de acesta tuns într-un ingerescul chip al călugăriei la Mănăstirea Noului Sion, întemeiată de unchiul său.

După moartea părinților, Sfântul Nicolae a împărțit săracilor toată colosala avere moștenită, nepăstrînd pentru sine absolut nimic. Preot fiind în Patara, el s-a făcut tuturor vestit și fără să vrea prin a sa milostenie de pomină, pe care o făcea ascunzînd cu grijă fapta cea bună, după cuvîntul Domnului: "Să nu știe stînga ta ce face dreapta ta" (Matei 6, 3).

Închinându-se apoi pe sine cu totul singurătății și tăcerii, gîndind să petreacă într-acestea pînă la moarte, a auzit la o vreme un glas din cer care i-a zis: "Nicolae, în mijlocul poporului să-ți săvârșești nevoița ta, dacă vrei să fii încununat de Mine".

Îndată după această veste, și prin a Domnului minunată purtare de grijă, Sfântul Nicolae a fost înălțat Arhiepiscop al Mirelor Lichiei. Milostiv, înțelept și neînfricat, Sfântul Nicolae a fost păstorul cel bun al turmei sale.

Sfântul Melodie Patriarhul Constantinopolului zicea: "A văzut într-o noapte Sfântul Nicolae pre Domnul în slavă, stînd lângă el și întinzîndu-i cartea Evangheliei, legată în aur și în mărgăritare de preț. Iar de cealaltă parte a văzut pre Maica lui Dumnezeu, care i-a așezat pe ai săi umeri pallium-ul (omoforul) arhieresc." La scurtă vreme după această vedenie, Sfântul Ioan Arhiepiscopul Mirelor a murit, iar Sfântul Nicolae a fost ridicat Arhiepiscop al acelei cetăți.

În vremea prigoanelor contra creștinilor declanșate de Dioclețian și de Maximian, Sfântul a fost aruncat în temniță, dar chiar și de acolo instruia și învăța zi și noapte poporul într-un Legea lui Dumnezeu.

Sfântul Nicolae a fost unul dintre Sfinții Părinți de la Sinodul întâi a toată lumea de la Niceea, din anul 325, unde, din râvnă arzătoare pentru adevărul dogmelor credinței, a mers în mijloc și, într-un Numele Domnului, cu a sa sfințită mână l-a lovit pe ereticul Arie cel cu nume urât peste necurata lui față.

Pentru aceasta el a fost scos din Sinod și din scaunul său episcopal

pentru o vreme, pînă cînd Însuși Domnul Hristos și Preacurata Lui Maică de Dumnezeu Născătoarea S-au arătat mai multor ierarhi de frunte, descoperindu-le acelora că din poruncă de Sus s-a făcut minunată lovirea aceea.

Apărător înflăcărat al adevărului lui Dumnezeu, Marele Sfânt Nicolae a fost pururea neînfricat într-o apărarea dreptății printre oameni,

în două rînduri el a mîntuit de la condamnare nedreaptă la moarte trei bărbați.

Milostiv, credincios și iubitor de dreptate, el a umblat prin mijlocul poporului ca un inger al lui Dumnezeu. El a fost socotit sfânt de popor

chiar din timpul vieții lui, și încă de atunci oamenii chemau cu credință numele lui într-o necazuri și se mîntuiau. El venea și în vis și aieva înaintea celor care chemau cu credință numele lui, și îi ajuta ușor și grabnic, fie că aceia se aflau aproape sau foarte departe.

Fața lui strălucea ca fața lui Moise, simpla lui prezență mîngăia și curăța poporul, umplîndu-le sufletele de pace, bucurie și bună voie. La bătrînețele lui, Sfântul s-a îmbolnăvit pentru puțină vreme și, după o viață preaplină de nevoițe aspre și pline de roadă, s-a strămutat la Domnul spre a se bucura pururea de odihna vederii Feței lui Hristos, și spre a ajuta pe mai departe, de acolo, pe credincioșii de pe pămînt cu aceleași și mai bogate neîncetate faceri de bine, spre a Domnului slavă.

Sfântul Mare Dascăl al lumii și Ierarh Nicolae Episcopul Mirelor Lichiei s-a strămutat la veșnica viață în șase zile ale lunii decembrie, din anul 343 după Hristos.

de Sfântul Nicolae Velimirovici († 1956)

Praznic luminos

Praznic luminos, strălucit frumos
Astăzi ne-a sosit și ne-a-nveselit,
Că Mîntuitorul și Izbăvitorul
Cu trup s-a născut, cu trup s-a născut.

Raiul cel închis, azi iar s-a deschis,
Șarpelui cumplit capul s-a zdrobit
Și strămoșii iară, prin Sfânta Fecioară
Iar s-au înnoit, iar s-au înnoit.

Îngerii cîntau, păstori fluierau,
Magii se-nchinau, toți se bucurau.
Dar Irod era, că se tulbura
De nașterea Sa, de nașterea Sa.

El îl căuta, voind morții-a-L da,
Iar Pruncul Iisus din țară s-a dus.
Fie laudat, binecuvîntat,
În veacuri amin, în veacuri amin.

Steaua sus răsare

Steaua sus răsare
Ca o taină mare
Steaua strălucește
Și lumii vestește

Că astăzi Curata
Preavevinovata
Fecioara Maria
Naște pe Mesia

În țara vestită
Betleem numită
Magii cum zăriră
Steaua și porniră
Mergînd după rază

Pe Hristos să-L văză
Și dacă porniră
Îndată-L găsiră
La Dînsul intrară
Și se închinară

Cu daruri gătite
Lui Hristos menite
Luând fiecare
Bucurie mare

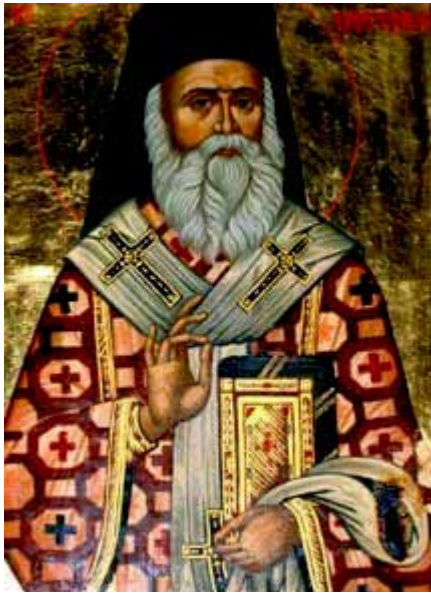
Care bucurie
Și aici să fie
De la tinerețe
Pîn-la bătrînețe.

Spovedania trebuie făcută după o înainte-pregătire

Sfântul Nectarie de Eghina († 9 noiembrie)

Spovedania este o mărturisire sinceră și de bunăvoie a păcatelor pe care le-am săvârșit, fără rușine sau rezerve, ci cu osândire de sine și zdrobirea inimii, în fața lui Hristos, reprezentat de duhovnicul numit de Biserică, pentru iertarea păcatelor.

Fără zdrobirea inimii, spovedania dovedește o lipsă de simțire profundă a vinei pentru încălcarea Legii Dumnezeiești. Spovedania adevărată și lucrătoare este cea însoțită de pocăința sinceră și schimba-rea minții; numai această spovedanie aduce roadele mântuirii. Pentru aceasta, este de trebuință ca cel ce dorește să se mărturisească, să se ducă la părintele său duhovnic și să-și deschidă inima pentru a-și descoperi adâncurile lui cele

ascunse și neștiute, fără jenă sau rezerve, căutând să satisfacă Dreptatea Dumnezeiască și să se împace cu Dumnezeu, pentru a-și vindeca sufletul și a dobândi mântuirea. Cel ce a păcătuit trebuie să-și mărturisească păcatele pentru a fi mântuit. Prin proorocul Isaia, Dumnezeu poruncește: **“...mărturisește-ți fărădelegile tale, ca să te îndreptezi, Eu sunt Cel ce șterge fărădelegile tale”** (Isaia 43, 25).

Ai păcătuit? Simți povara păcatului? Te mustră conștiința? Caută să te ușurezi. Caută să stingi mustrarea conștiinței. Hristos, prin părintele duhovnic, este singurul doctor.

Spovedania are trebuință de o pregătire prealabilă. Cel ce vine la duhovnic nepregătit – ca o urmare logică – nu reușește să-și amintească nici neputințele, nici nu va înțelege cum se cuvine excesele sale. Altfel spus, el trece cu vedere atât îndatoririle pe care le-a neglijat, ignorând totodată și mulțimea păcatelor. Este cu neputință pentru cel ce nu s-a cercetat pe sine – cu multe zile înainte de spovedanie – cu cea mai mare atenție, exactitate și nepărtinire, să se aleagă cu vreun folos dintr-o spovedanie spontană și nepregătită. Slăbiciunea memoriei îl împiedică să-și amintească totul; puținul timp acordat cercetării de sine și lipsa simțirii conștiente a gradului de responsabilitate face spovedania neroditoare. Astfel, îngăduim ca mulțimea patimilor să afecteze sănătatea sufletului pe care îl lăsăm netratat, lăsând în urmă semințele pentru noi păcate.

De aceea, este de trebuință ca cel ce voiește să meargă la spovedanie, să se cerceteze cu multe zile înainte, pentru a cântări fiecare faptă, pentru a-și conștientiza neputințele și excesele, și astfel să se apropie de spovedanie și să mărturisească numai acele lucruri de care am vorbit mai sus. A discuta cu părintele duhovnic despre propriile virtuți și fapte bune, neglijând și chiar ascunzând cu bună-știință patimile care infectează sufletul, este asemănător cu ceea ce face un bolnav care discută cu doctorul despre tăria și sănătatea fizică, nepomenind nimic despre boala care îi macină trupul. A vorbi cu părintele duhovnic despre virtute și realizări, utilizând și un limbaj pompos, este o atitudine fariseică, un semn al laudei de sine și a slavei deșarte – o acțiune total nepotrivită, cu atât mai mult cu cât ne aflăm la spovedanie,

unde ne mărturisim în fața lui Dumnezeu. **De aceea, nu trebuie să uităm că în timpul spovedaniei noi stăm și ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu, ca să aflăm mila și să primim iertarea păcatelor.** Dumnezeu știe virtuțile noastre, și deci nu are nevoie de un interpret. Așa cum în fața doctorului ne arătăm numai bolile, tot așa să facem și în fața părintelui duhovnic: să ne mărturisim numai patimile sufletului, cu duh umilit și zdrobire. Întrucât cei ce se spovedesc se pregătesc pentru Sfânta Împărtășanie, aceasta este un motiv în plus pentru ca pregătirea necesară să aibă un caracter ireproșabil.

Pregătirea pentru Spovedanie și Sfânta Împărtășanie, după Sfinții Părinți, trebuie însoțită de post. Dar postul adevărat, nu cel fariseic, ci cel stabilit de Biserică, care țintește la supunerea patimilor sufletului și trupului, la unificarea minții împrăștiată, la ridicarea acesteia din cugetarea la materia inferioară care ne poate absorbi toată atenția îndeletnicind-o cu lucruri de suflet vătămătoare și deșarte. Întrucât fiecare creștin trebuie să-și dea seama dacă își ridică mintea și inima către Dumnezeu prin post și rugăciune, dacă această inimă nu este zdrobită prin post și nevoiță, este cu neputință ca cineva să ajungă la o conștiință a păcătoșeniei sale, să-și dea seama de gravitatea păcatelor, să caute iertarea acestor păcate cu o dorință arzătoare, să mulțumească Dreptatea Dumnezeiască și să se împace cu Dumnezeu. **Trebuie să mai știm că nu vom putea fi conștienți de păcatele noastre decât în măsura în care vom fi luminați de Sus. Suntem luminați de Sus în măsura în care inima și mintea noastră sunt ridicate spre Dumnezeu. Dar suntem ridicați numai în măsura în care duhul nostru devine mai ușor prin post și rugăciune.**

Rugăciunea și postul sunt folositoare ca mijloace de a ne examina, de a stabili adevărata noastră stare morală, de a ne evalua cu exactitate păcatele și de a înțelege adevărata natură a păcatului. Fără post și rugăciune nu putem ajunge la o cunoaștere de sine; nu ne putem face o imagine clară a păcatelor, o conștiință desăvârșită a lor și nici nu putem dobândi zdrobirea inimii și, prin urmare, să facem o spovedanie și adevărată și rodnică. De aceea, întrucât postul și rugăciunea sunt singura cale de pregătire pentru o spovedanie adevărată, suntem nevoiți să urmăm cu sârguință aceste porunci ale Bisericii..., suntem nevoiți să mărturisim sincer, cu credința că ne vom împăca cu Dumnezeu, și ne vom atinge scopul, săvârșind mereu binele. De aceea, veniți! Să lepădăm păcatul; să întoarcem lucrurile dobândite prin nedreptate; să ne împăcăm cu vrăjmașii noștrii și să facem fapte vrednice de pocăință ca să ne împăcăm cu Dumnezeu și să aflăm mila dumnezeiască, și astfel să devenim vase vrednice de primirea Împărăției Cerurilor. **Fie ca toți să ne învrednicim de moștenirea ei. Amin.**

(Din vol. “Despre Pocăință și Spovedanie” – Editura Cartea Ortodoxă – Egumenița, 2004)

Copiii, Biserica și Spovedania

„**Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor**“ (Matei 19, 14)

Copiii se nasc și cresc în familie. Ei reprezintă, înainte de toate, darul lui Dumnezeu pentru cei doi soți (bărbat și femeie) care au datoria morală să-i crească pe aceștia pentru a deveni fii ai lui Dumnezeu în Împărăția Sa veșnică. Tot în familie își formează și religiozitatea în calitate de persoană concretă, unică, inepuizabilă și irepetabilă. Au numele lor și în familie, cu ajutorul părinților, își creează prima impresie despre lume, despre oameni, despre Dumnezeu.

Deprinderea comuniunii cu Dumnezeu și cu ceilalți oameni se realizează în familie pe baza unei purtări de grijă care condiționează sănătatea familiei de azi și de mâine. **În această educație și purtare de grijă față de copii nu trebuie să lipsească elementul religios, deprinderea cu abecedarul credinței și cu o viață trăită, în mod firesc, în duhul Bisericii.** Dacă copiii sunt, ca și cei maturi, membri ai Bisericii lui Hristos, înseamnă că au și ei drepturi depline din punct de vedere spiritual și că trebuie tratați cu foarte multă atenție și seriozitate. Observăm lucrul acesta de când se naște în Hristos, căci copilul primește trei din cele șapte taine ale Bisericii: Botezul, Mirungerea și Împărtășania; în felul acesta Biserica îi introduce pe copii în planul purtării de grijă a lui Dumnezeu, dar în același timp îi preia în purtarea de grijă și preotul care este „slujitor al lui Dumnezeu și iconom al tainelor Sale“ (I Corinteni 4, 1).

În Sfințele Evanghelii și în Epistolele pauline găsim de multe ori invocate motivele așezării sufletești a omului aducând ca modele copiii (Mt. 18, 2; Mt. 19, 14; Mc. 10, 15; Lc. 18, 16-17; Coloseni 3, 20-21; Efeseni 5, 1-3). Copilăria înseamnă inocență, maleabilitate și capacitate de a te lăsa modelat; înseamnă bogăție, frumusețe, speranță și un mesaj concret pe care îl putem transmite către viitor, către Dumnezeu.

Nichifor Crainic spunea că **în creștinism măsura omului desăvârșit nu este cel vârstnic, ci copilul.** Nu pruncul trebuie să fie ca noi, ci noi trebuie să fim ca pruncii. Această măsură a religiozității, pe care ne-o dă Mântuitorul Iisus Hristos, pare bizară pentru felul nostru obișnuit de a judeca, fiindcă noi confundăm cultura cu religia... În cultură savantul e măsura copilului, în religie copilul e măsura savantului.

În mod conștient, copilul intră în legătură cu preotul atât în biserică, cât și în afara ei: la rugăciune, la sfințirea casei, la Liturghie, la Împărtășanie. Pentru părinții responsabili din punct de vedere duhovnicesc nu va fi greu să-i îndemne pe aceștia să ajungă la spovedanie.

Probabil copilul nu are multe păcate de mărturisit, dar este bine să cunoască viața Bisericii în calitate de creștin ortodox, mai ales în această perioadă când pierdem puțin câte puțin valorile noastre morale, identitatea noastră, precum și credința părinților și bunicilor noștri.

Educând pe copii să păstreze și să participe la frumusețea rânduielilor bisericești, aducătoare de liniște și de har, îi ajutăm să dobândească viața și fericirea veșnică din Împărăția lui Dumnezeu pentru care au fost creați.

Iată ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur în acest sens: „A educa înseamnă a purta de grijă de copii și de tineri în ceea ce privește curățenia sufletească și buna-cuviință, a-l crește pe copil moral, om drept, a-l crește în evlavie, a avea grijă de sufletul lui, a-i modela inteligența, a forma un atlet pentru Hristos, pe scurt, a te îngriji de mântuirea sufletului lui. Educația este asemenea unei arte; artă mai mare decât educația nu există, pentru că toate artele aduc folos pentru lumea de aici, arta educației se săvârșește în vederea accederii la lumea viitoare“.

Mediul liniștit și liniștitor din biserică, frumusețea slujbelor bisericești și mai ales participarea la Dumnezeiasca Liturghie îl fac pe copil să trăiască o viață binecuvântată, în care Dumnezeu este prezent.

Aprinderea unei lumânări, mirosul frumos de tămâie, fumul ieșind din cădelnița preotului, închinarea la icoane, trecerea pe sub masa pe care este așezat Sfântul Epitaf în Vinerea Mare, gustul de colivă împărțită la biserică, dangănitul clopotelor, cântările bisericești, prima spovedanie, toate acestea îl fac pe copil să aibă amintiri de neuitat.

Potrivit rânduielii liturgice, copiii până la vârsta de șapte ani se pot împărtăși fără spovedanie și această împărtășanie o pot primi la fiecare Sfântă Liturghie dacă ei își doresc și dacă părinții își doresc rânduiala aceasta, fără ca aceștia să fie forțați. După această vârstă, chiar dacă nu sunt multe lucruri de spus, pot face un început în cele ale spovedaniei, pentru că această sfântă taină are cea mai mare valoare pentru educația celor mici.

Deși au existat mai multe și diferite păreri, cu privire la vârsta potrivită pentru Spovedanie, în cele din urmă aceasta (șapte anișori) este statornică în Biserică și este conformă și cu observația psihologilor și pedagogilor că „aceasta este vârsta apariției conștiinței morale la un copil normal“ (Paul Evdochimov).

„Chiar dacă copiii care depășesc această vârstă pot fi socotiți în continuare nevinovați, cum de altfel și sunt în realitate, ei trebuie totuși spovediți pentru a li se forma de timpuriu deprinderea spovedaniei și pentru a li se sădi în suflete responsabilitatea față de această Sfântă Taină. Concepția că există păcate mici pe care le săvârșesc copiii și care nu atârnă atât de mult în talerul vinovăției lor nu trebuie cultivată“ (pr. prof. dr. Nicolae D. Necula).

Și dacă în primii ani ai vârstei școlare copiii nu săvârșesc păcate majore, într-un mod conștient, ci doar greșeli copilărești, de multe ori făcute din neștiință, prin Sfânta Taină a Mărturisirii ei trebuie să conștientizeze existența acestor greșeli și să fie ghidați în scaunul mărturisirii pentru a merge pe drumul cel drept al Bisericii.

Cu cât se spovedesc mai de timpuriu, cu atât ei se socotesc maturi și responsabili față de cele sfinte, față de Dumnezeu pe care-L iubesc și Îl cheamă în viața lor mult mai atent și mult mai sincer; spovedania fiind pentru copii ca o lecție de religie la care copilul învață cum să se roage la Dumnezeu, cum să se comporte cu ceilalți copii, cu părinții, cu oamenii etc.

Tot legat de Taina Spovedaniei amintim și de modul de administrare a acesteia: se administrează în mod individual,

copilul bucurându-se de aceeași atenție duhovnicească ca și ceilalți creștini care sunt maturi și se spovedesc cu regularitate. Este foarte important să nu se facă din spovedania copiilor, mai ales când aceștia participă împreună cu profesorul de religie în timpul postului, cât sunt la școală, un eveniment banal, plin de distracție sau formal.

Cu înaintarea în vârstă a copilului, dialogul din scaunul spovedaniei va fi altul, pentru că înțelegerea copilului este alta, simțămintele lui sunt altele, judecățile sunt diferite: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, judecam ca un copil...” (I Corinteni 13, 11), dar și pentru că se înmulțesc și tentațiile vieții, și cochetarea cu ele tocește de cele mai multe ori sensibilitatea și puritatea copilăriei.

În păstrarea curățeniei morale a copiilor, părinții au un rol important, în primul rând prin exemplul lor personal: să se spovedească și ei și să ducă o viață curată, în care să-L dorească pe Dumnezeu și să-L iubească cu tot sufletul lor!

Nu este posibil să încerci să-i oferi copilului tău „totul” și să-l lipsești de Dumnezeu; în schimb, dacă îl vom face să-L dobândească pe Dumnezeu, va avea totul. De aceea

Mântuitorul ne spune: „Ce-i folosește omului să câștige lumea dacă-și pierde sufletul?” (Marcu 8, 36).

La cele menționate aici cu privire la viața religioasă trăită în copilărie și sporirea duhovnicească, odată cu vârsta, adăugăm cu nădejde lucrarea sfântă și tainică a harului dumnezeiesc ce se coboară asupra copiilor.

La lucrarea și osteneala omului se adaugă lucrarea „Duhului Sfânt, spre unirea cu Hristos, ca să nu mai fie fiu al trupului, ci fiu al Împărăției” (Aghiasmatar).

Nimeni nu poate verifica sau măsura efectul Tainei Spovedaniei asupra copiilor și asupra omului credincios, putem însă, în mod sigur, să avem nădejdea lucrării minunate a harului divin în sufletul fiecăruia și să fim încredințați că darurile Sfântului Duh sunt prezente în viața copiilor noștri, și nu numai prezente, ci și lucrătoare.

În țara copilăriei, Dumnezeu lucrează cu harul, cu îndurările și cu iubirea Sa de oameni și, ca să fim bine, trebuie să avem nădejde și să trăim corect.

Pr. lect. dr. Marian Mihai

“Cercetatu-ne-a pe noi de sus Mântuitorul nostru, Răsăritul răsăriturilor, și cei din întuneric și din umbră am aflat adevărul: că din Fecioară S-a născut Domnul” (*Luminânda Nașterii Domnului*)

“Hristos Se naște, slăviți-L / Hristos din ceruri, întâmpinați-L / Hristos pe pământ, înălțați-vă / Cântați Domnului tot pământul / Și cu bucurie popoare lăudați-L / Căci S-a preaslăvit!” (*Cântarea I, Catavasiile Crăciunului*)

Folosul pomenirii la proscomidie

”Când proscomidiesc, spunea Starețul, văd sufletele cum trec prin fața mea și cum mă roagă să le pomenesc. Să vreau să le uit, dar nu pot.

Când preotul scoate părțile și pomeneste numele credincioșilor la Sfânta Proscomidie (pregătirea materiei pentru Sfânta Euharistie), atunci se coboară îngerul Domnului și ia pomenirile acestea și le duce și le pune la tronul Stăpânului Hristos, ca rugăciuni pentru cei pomeniți la Sfânta Proscomidie.

Într-o zi, spunea Starețul, am uitat să pomenesc la cei adormiți pe maica mea, care a fost o femeie sfântă. Când am terminat Dumnezeiasca Liturghie și m-am dus la chilia mea, acolo unde stăteam, a venit sufletul maicii mele și mi-a zis cu plângere:

- Părinte Iacov, nu m-ai pomenit astăzi.
- Cum, maică, nu v-am pomenit? În fiecare zi vă pomenesc și, desigur, cea mai bună părtică v-o scot, i-am zis.
- Nu, copilul meu, astăzi m-ai uitat și sufletul meu nu s-a odihnit tot atât ca și în celelalte zile în care m-ai pomenit, mi-a răspuns.

Gândiți-vă ce mare câștig și folos primește sufletul când îl pomeneste preotul la Sfânta Proscomidie!”

(Un Stareț sfânt – fericitul părinte Iacov Egumen al Sfintei Mănăstiri „Cuviosul David”, Editura Bunavestire – Bacău 2002)

Un teolog și un slujitor al Sfintei Euharistii - Părintele Prof. Dr. Alexander Schmemmann

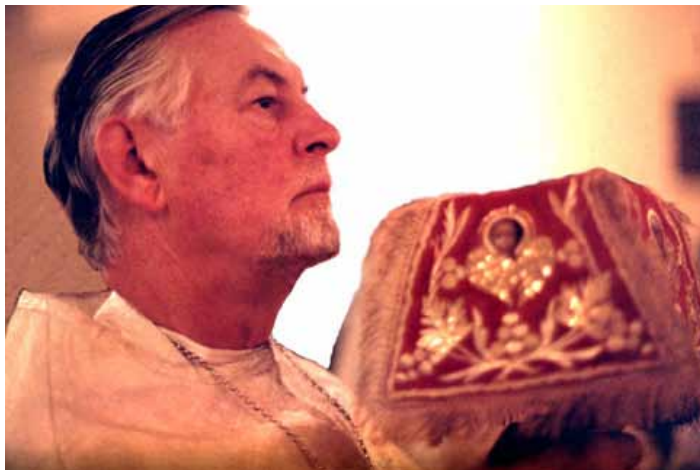
Marele teolog Alexander Schmemmann (1921 - 1983) a slujit Ortodoxia atât la Paris, cât și în America, îmbinând slujirea la Altar cu scrisul și predarea la catedră.

Părintele își exprima viziunea sa privind natura sacramentală a lumii, zicând: **“Tot ceea ce există este darul lui Dumnezeu pentru om și totul există pentru a-L face pe Dumnezeu cunoscut omului, pentru a face din viața omului comuniune cu Dumnezeu. Euharistia este iubire divină devenită hrană, devenită viață pentru om.** Dumnezeu binecuvântează tot ceea ce El creează, iar în limbaj biblic aceasta înseamnă că El face din întreaga creație semn și mijloc al prezenței și al înțelepciunii, al iubirii și al revelației Sale”.

Sfânta Liturghie, Euharistia și Biserica sunt teme abordate pe larg de părintele Schmemmann în cărțile sale. În lucrarea “Euharistia - Taina Împărăției”, el subliniază că “Euharistia, prin ea însăși, este încununarea și împlinirea Liturghiei, după cum Liturghia este încoronarea și împlinirea întregii credințe, a întregii vieți și trăiri a Bisericii... **când intrăm în Biserică, depășim spațiul acestei lumi și intrăm în cer.** În Biserică, descoperim o altă mâncare (Euharistia), o altă vedere (icoana), un alt cuvânt (Cuvântul lui Dumnezeu) și o altă lume (Împărăția lui Dumnezeu)”. Părintele Alexander spunea: **“Euharistia este participarea în Împărăție ca prezență a Domnului Înviat și dătător de viață.** Nu este repetarea apariției ori a venirii Lui în lume, ci ridicarea Bisericii la slava Lui cerească”.

Părintele Alexander Schmemmann a scris numeroase articole și cărți, concentrându-se îndeosebi pe Teologia Liturgică, valoarea rugăciunii și viața sacramentală a Bisericii.

A publicat peste douăsprezece lucrări dintre care amintim: “Taine și Ortodoxie”, “Calea istorică a Ortodoxiei”, “Introducere în Teologia Liturgică”, “Pentru viața lumii”, “Postul cel Mare”, “Din apă și din duh”, “Euharistia - Taina împărăției”.

Recunoscut prin calitățile sale de predicator, profesor și preot, părintele Alexander a rămas în amintirea generațiilor de teologi și creștini datorită viziunii sale asupra culturii contemporane, a vieții bisericești occidentale și în special a Liturghiei.

O omilie intitulată “Îți mulțumim, Doamne!” a constituit **ultimele cuvinte ale părintelui Al. Schmemmann**, rostite de la amvonul bisericii (25 noiembrie 1983).

“Îți mulțumim, Doamne! Oricine poate să mulțumească, se poate mântui și bucura veșnic.

Îți mulțumim, Doamne, pentru că ai primit această Euharistie,

pe care am oferit-o Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, și care ne-a umplut inimile cu bucuria, pacea și dreptatea Duhului Sfânt.

Îți mulțumim, Doamne, pentru că Te-ai descoperit nouă și ne-ai oferit pregustarea Împărăției Tale.

Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai unit întreolaltă în a-Ți sluji Ție și Sfintei Tale Biserici.

Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai ajutat să depășim toate dificultățile, tensiunile, patimile, ispitele și să regăsim pacea, dragostea reciprocă și bucuria prin împărtășirea comuniunii Sfântului Duh.

Îți mulțumim, Doamne, pentru suferințele pe care Le-ai îngăduit asupra noastră, pentru că ne-au purificat de egoism și ne-au reamintit de “singurul lucru necesar”, Împărăția Ta cea veșnică.

Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne-ai oferit această țară unde suntem liberi să-Ți slujim.

Îți mulțumim, Doamne, pentru această școală, unde numele lui Dumnezeu este proslăvit.

Îți mulțumim, Doamne, pentru familiile noastre: soți, soții și, în special, copii, care ne învață cum să chemăm Numele Tău cel Sfânt cu bucurie, dinamism și freamăt sfânt.

Îți mulțumim, Doamne, pentru toți și pentru toate.

Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale.

Doamne, bine este nouă să fim aici! Amin.” (Traducere: Radu Alexandru)

Părintele Alexander Schmemmann a ținut în ultimii zece ani de viață un jurnal, în care pe lângă diferite evenimente nota și anumite gânduri sau meditații personale. Răsfoind jurnalul său, se constată cu ușurință că înțelepciunea și profunzimea trăirea duhovnicească a părintelui sunt mai mult decât evidente.

Într-una din zile a analizat expresia: „s-a îngropat în activitate”. Făcând uz și de experiența sa pastorală, părintele nota: “Și acesta este tocmai lucrul care trebuie evitat. **Omul devine incapabil de a vedea lucrurile în perspectivă, de a se detașa,** de a îndepărta neliniștea și lucrurile mărunte care îi împovărează viața și îi pot devora inima. De fapt, cauza este aceeași aroganță care încearcă să mă convingă că totul depinde de mine, totul mă privește pe mine. Și atunci „eu”-l umple întreaga realitate și începe prăbușirea. Greșeala majoră a omului modern este identificarea vieții cu activismul, cu gândirea, etc. și de aici incapacitatea lui de „a trăi” pur și simplu, adică de a simți, de a prețui, de a trăi viața ca dar veșnic de la Dumnezeu”.

În altă zi părintele Alexander medita la “bucurie” și scria în jurnalul său: **“Bucuria este esențială, deoarece este rodul prezenței lui Dumnezeu.** Nu poți să nu te bucuri, știind că Dumnezeu există. Doar puse în legătură cu bucuria, frica de Dumnezeu și umilința sunt drepte, autentice, fructuoase; în lipsa bucuriei, ele devin demonice, cea mai profundă denaturare a oricărei experiențe religioase. Potrivit Scripturii, izvorul principal al tuturor împlinirilor este expresia: „sufletul meu se bucură în Domnul...”. Frica de păcat nu ne mântuiește de el, dar bucuria în Domnul ne mântuiește. Un sentiment de vinovăție sau moralismul nu ne eliberează de această lume și de ispitele ei. **Bucuria este temelie libertății în care suntem chemați să rămânem”.**

Prelucrarea textelor,

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

2014 - Anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni în Patriarhia Română

Arta brâncovenească, mărturie evanghelică în cultura secolului al XVIII-lea

Domnia Sfântului martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714), sărbătorit în Biserica Ortodoxă Română la data de 16 august, marchează un punct important în evoluția culturii și a artelor de pe teritoriul Țării Românești. Domnitorul a inițiat o amplă activitate de construcții religioase și laice, îmbinând armonios în arhitectură, pictură murală și sculptură, tradiția autohtonă, stilul neo-bizantin și ideile novatoare ale renașcentismului italian într-un nou stil caracteristic teritoriului românesc nord-dunărean, numit **stilul brâncovenesc**. Unele dintre ctitoriile sale s-au păstrat, dar sunt și multe care au dispărut. Deoarece această epocă a influențat în mod hotărâtor

evoluțiile de mai târziu, termenul de stil brâncovenesc se folosește prin extensie și pentru a descrie operele de artă din vremea primilor Mavrocordați, până către 1730. Istoricii de artă caracterizează uneori stilul prin analogie cu renașterea apuseană, datorită structurilor sale clare, raționaliste, dar exuberanța lui decorativă permite și folosirea termenului de Baroc brâncovenesc.

Stilul brâncovenesc devine stil național

În secolul al XVIII-lea, stilul brâncovenesc devine stil național și se răspândește în toată Țara Românească ajungând chiar și în Transilvania. Stilul arhitectural brâncovenesc este recunoscut astăzi ca fiind „primul stil românesc”. Stilul brâncovenesc s-a născut la Hurezi, unde se află principala ctitorie de cult a lui Constantin Brâncoveanu și, totodată, cel mai vast ansamblu de arhitectură monastică din Țara Românească (ctitorită între anii 1690-1697).

Elementele florale în culori vii dau viață numeroaselor scene biblice din biserică. Odată cu stilul brâncovenesc începe să se dezvolte și sculptura figurativă: apar personaje biblice (Moise, Aaron, Samson în lupta cu leul, cei 4 evangheliști alături de simbolurile lor) sau chipuri de îngeri. Această perioadă a artei românești este un ultim moment de sinteză

și înflorire a artei postbizantine. Arhitectura brâncovenească este o sinteză artistică, din care s-a încheșat o nouă expresie stilistică, contopind tradițiile autohtone munteneste, elemente ale goticului moldovenesc, elemente renașcentiste și baroce, provenite din surse diverse, atât dinspre Occident cât și din Orient. Pe drept cuvânt se poate afirma că în vremea lui Constantin Brâncoveanu se înfăptuiește „o adevărată revoluție spirituală” care contribuie încet, dar sigur, la ruperea românilor de mistică medievală și la realizarea omului modern.

Acestea sunt argumentele forte care justifică denumirea lui Constantin Brâncoveanu, mare voievod cărturar. Cu mare ușurință se poate face o paralelă între sacrificiul Brâncovenilor, prezentat în balada populară românească, și sacrificiul Macabeilor din Vechiul Testament, jertfe unite prin ideea că moartea este preferată „lepădării” credinței strămoșești.

Marele domnitor creștin Brâncoveanu, model de trăire a vieții în Hristos

Prin credință și rațiune, omul este capabil să domine atât plăcerea, cât și durerea, poate să facă față presiunilor mediului exterior și, în același timp, să rămână fidel idealului său de trăire și gândire. Marele domnitor creștin Constantin Brâncoveanu, prin viața sa de creștin adevărat, prin stilul brâncovenesc realizat, care a dăinuit peste veacuri, dar mai ales prin martirajul său, a fost pentru semenii săi un model de trăire a vieții în Hristos.

Arta brâncovenească stă ca mărturie peste timpuri pentru credința marelui voievod, ea fiind o reprezentare vie a Sfințelor Evanghelii în ctitoriile sfântului. Stilul brâncovenesc a apărut în cultura secolului său, ca o expresie tematică a creștinismului, el fiind unul dintre pilonii ortodoxiei românești în lupta cu catolicismul și protestantismul, care doreau să se impună în viața spirituală a românilor.

Pr. Cristian-Gabriel Simescu

Iubirea lui Brâncoveanu

de Ioan Alexandru

Las pe pământ cetății și catedrale
Dar cerurile-n ce mă vor primi
Să nu vin la Tine cu mâna goală
Îngăduie-mi pruncii a-i jertfi

Va curge sângele sfințind a mea lucrare
Va încheșga tot ce am sfințit
Acoperișele de plumb ocrotitoare
Vor nimba un neam fără sfârșit

La Hurezi când pus-am temelie
Din pronaos am început-o de la mormânt
Locul spre slăvi să-ajungă ctitorie
Îi mai lipsea o jertfă pe pământ.

"Lăsați copiii să vină la Mine!"

Dragi prieteni,

Apropiindu-ne de sfârșitul anului 2014, ne amintim cu bucurie de vacanța de vară când o parte din copiii Școlii Parohiale din Zürich au participat la cursul de pictură bizantină organizat de parohia noastră. Chiar dacă a fost nevoie de

mult sprijin și încurajare din partea pictoriței Ruxandra Lăcătuș, copiii au pictat chipul arhanghelului Mihail, care îi va străluci de acum întreaga viață, de pe peretele camerei lor.

Programul școlii noastre continuă și în acest an cu întâlnirile din sala de clasă, care aduc multă bucurie tuturor celor care iau parte la ele. Ne dorim ca ora de Duminică să fie un timp în care ne gândim și discutăm despre îndemnul și pildele spuse de Domnul Iisus Hristos în pericopele evanghelice citite în duminicile respective. Ne dorim să pătrundem sensul acestor cuvinte biblice, care ne sunt adresate fiecăruia dintre noi, în situația concretă în care ne aflăm, în acest colț de lume în care trăim și în acest moment al istoriei. Ce înseamnă a ne iubi vrăjmașii în situația în care avem colegi care ne tachinează sau ne bruschează, cum să iertăm greșelile celor cu care ne petrecem ziua la școală, care trebuie să fie răspunsul nostru atunci când împrumutăm un lucru iar colegul uită să ni-l dea înapoi, unde să găsim curajul atunci când ne aflăm în împrejurări ce ne provoacă frică (ca niște valuri ce zguduie corabia în care ne aflăm). Imediat ce se familiarizează cu îndemnul date nouă de Domnul în Evanghelie și încearcă să aplice aceste îndemnuri la împrejurările concrete pe care le întâlnesc în fiecare zi, răspunsurile pe care copiii le dau sunt la măsura celor pe care Hristos le așteaptă de la noi. Copiii sunt gata să ierte orice greșeală, să îi ajute pe colegii care le-au făcut câte un lucru neplăcut, să dăruiască din toată inima creionul pe care colega a uitat să-l restituie sau să știe că nu are de ce să le fie frică oricât de mari sunt "valurile" care îi înconjoară, pentru că este chiar Dumnezeu Cel care I-a chemat să meargă pe marea acestei vieți.

Aș dori să vă îndemn să încurajați aceste porniri firești din inimile curate ale copiilor, să le susțineți cu exemple în

fiecare zi, așa încât acestea să devină deprinderi, de care viitorul adolescent să se poată folosi atunci când situațiile în care îl va duce viața nu vor mai putea fi înțelese cu aceeași simplitate și nevinovăție ca în copilărie.

Iar pentru că în Biserica Ortodoxă Română anul 2014 este dedicat Sfinților Martiri Brâncoveni, recitim cu înfiorare balada care descrie ultima zi a vieții Domnitorului și a celor patru fii ai săi și dorim să luăm pilda și încurajare, căci viața veșnică (Împărăția lui Dumnezeu) este cel mai important câștig al vieții pe care o trăim pe pământ. Cu aceste cuvinte îi încuraja Domnitorul român pe copiii lui în fața amenințării implacabile a morții. Sunt tulburătoare versurile baladei: „Taci, drăguță, nu mai plânge, /Că'n piept inimă'mi se frânge. /Taci și mori în legea ta, /Că tu Ceru'i căpăta!" Circumstanțele concrete în care ne ducem viața și anume, țara în care ne-am născut, cea în care trăim acum, limba pe care o vorbim, naționalitatea pe care o avem, toate sunt instrumente pe care trebuie să le folosim pentru a dobândi viața veșnică. Acestea sunt "hainele de piele" (cf. Panaiotis Nellaș, *Omul animal îndumnezeit*, ed. Deisis, Sibiu, 2002) pe care le-a primit Adam, atunci când a fost alungat din Rai, pentru a putea să-și ducă viața în noile condiții de după cădere - în lumea guvernată de moarte - până când Mântuitorul îl va readuce în Rai. Să nu disprețuim aceste "haine de piele" pe care le-am primit și noi, pentru că fără ele nu vom putea ajunge din nou în Rai. Să le spunem copiilor noștri unde sunt rădăcinile lor, să îi încurajăm să învețe și să folosească limba maternă, să le transmitem valorile și tradițiile poporului nostru, pentru că pe acestea toate le-au primit prin naștere și nu au altele, pe care să le pună în locul lor. Iar folosindu-le pe acestea ca ajutor, să îi sprijinim să ajungă la singurul lucru cu adevărat important, viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

Anemone Maxim

Icoane pictate de copiii Școlii Parohiale, august 2014

Balada lui Constantin Brâncoveanu

de V. Alecsandri, Poezii populare

Brâncoveanu Constantin,
Boier vechiu și Domn
creștin,
De averi ce tot strângea,
Sultanul se îngrijia
Și de moarte'i hotăra,
Căci vizirul îl pâra.
Într'o joi de dimineață,
Zi scurtării lui de viață,
Brâncoveanu se scula,
Fața blândă el spăla,

Barba albăși pieptăna,
La icoana se'nchina,
Pe fereastră'apoi căta
Și amar se spăimânta:
Dragii mei coconi iubiți!
Lăsați somnul, vă treziți,
Armele vi le gătiți;
Că pe noi ne'a'nconjurat
Pașa cel neîmpăcat,
Ieniceri cu tunuri mari,
Ce sparg ziduri cât de tari!

Bine vorba nu sfârșia,
Turci'n casa iurușia,
Pe toți patru mi'i prindea
Și'i ducea de'i închidea(...)

De'am fost bun, rău la
Domnie,
Dumnezeu singur o știe;
De'am fost mare pe pământ,
Cată'acum de vezi ce sunt!
Constantine Brâncovene,

Nu'mi grăi vorbe viclene!
De ți'e milă de copii
Și de vrei ca să mai fii,
Lasă legea creștinească
Și te dă'n legea turcească".
Facă Dumnezeu ce'o vrea!
Chiar pe toți de ne'ți tăia,
Nu mă las de legea mea! (...)
Mare'i Domnul Dumnezeu!
Creștin bun m'am născut eu;
Creștin a muri eu vreu!...

Taci, drăguță, nu mai
plânge,
Că'n piept inimă'mi se
frânge.
Taci și mori în legea ta,
Că tu Ceru'i căpăta! (...)
Câini turbați, turci, lifta
rea:
De'ți mânca și carnea mea,
Să știți c'a murit creștin
Brâncoveanu Constantin!

Născătoare Preacurată
Odrăslită-ntre evrei,
Ioachim îi fuse tată,
Iară Ana mama ei.
(atnâfS ăraoiceF airaM)

Ghicitori creștine

Cum Scripturile grăiesc,
A vestit-o pe Maria
Că va naște prunc ceresc,
Să-mplinească profeția.
(lulehgnahrA liirvaG)

Râu-n care botezat
Fu Cel fără de păcat
De către Sfântul Ioan
Știm că se numea...
(nadroI)

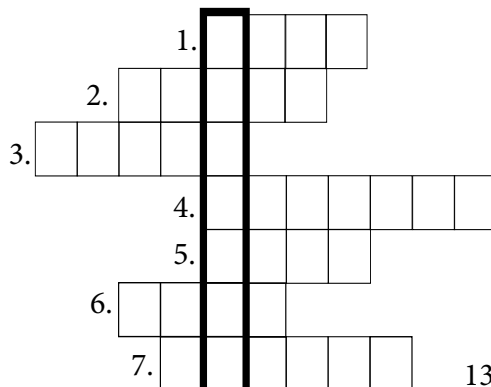
Pe cine-a călăuzit
Steaua de la Răsărit
Spre acel loc unde Maria
Îl născuse pe Mesia?
(ep iec iert igaM)

Planșe de colorat

Nașterea Domnului sau...

1. Au adus ca daruri aur, smirnă și tămâie (magi sau...)
2. Numele Maicii Domnului.
3. Anotimpul alb.
4. Bucuria Nașterii Domnului este vestită prin...
5. A poruncit să fie uciși pruncii mai mici de doi ani
6. Ziua de dinaintea Crăciunului
7. Au vestit păstorilor nașterea Domnului

Pelerinaj în Alaska

Mi-am dorit foarte mult să ajung în Alaska anul acesta - pentru o conferință în domeniul meu de activitate, dar și pentru frumusețea și ineditul peisajelor. Șansele păreau mici și mi-am mărturisit neliniștea unei prietene. Ea mi-a răspuns cu mult entuziasm: „Ah, ce frumos! Dacă ești acolo, poți merge la Sfântul Gherman? Nici nu îmi trecuse prin minte așa ceva. „Care Sfânt Gherman?... „Sfântul Gherman de Alaska”, evident. Mi-am spus că dacă cineva mă poate ajuta să îmi îndeplinesc visul, acela este Sfântul Gherman, ocrotitorul Alaskăi și al întregii Americi - iar Sfântul nu a întârziat să răspundă la rugăciunea mea. Așa am ajuns la sfârșitul lui iunie 2014 în „țara soarelui de la miezul nopții”.

Sfântul Gherman a fost un călugăr rus de la mănăstirea Valaam din vestul Rusiei, leagan al monahismului rusesc și „noul Athos”. De acolo a fost trimis la sfârșitul secolului al XVIII-lea ca misionar în insulele Aleutine din sudul peninsulei Alaska, recent colonizate de Imperiul Țarist. A locuit pe mica Insula a Pinului (Spruce Island) propovăduind ortodoxia în rândul aleuților, dar și oferindu-le ocrotirea lui în vremuri de aspră stăpânire: a înființat o școală și un orfelinat, i-a apărat în relația cu autoritățile și a făcut în rândul lor numeroase minuni, atât în timpul vieții cât și după trecerea la Domnul. Este primul sfânt canonizat pe pământul american. Moaștele sale se afla spre închinare în catedrala Sfintei Învieri din

Kodiak, pe insula cu același nume, la mică distanță de Spruce. Aici este cea mai veche parohie ortodoxă din America, astăzi parte din Biserica Ortodoxă Autocefală a Americii. Am ajuns în Kodiak într-o sâmbătă de la începutul lui iulie, înainte de prânz. După-amiaza mi-a trecut greu, în ciuda frumoasei plimbări de-a lungul insulei. Așteptam vecernia pentru a vedea biserica și pe enoriașii ce moșteneau o asemenea bogăție spirituală. Răspândită pe insula

Kodiak și pe alte câteva insule din arhipelag, parohia reunește într-un duh numeroase etnii: aleuți, descendenți ai coloniștilor ruși, dar mai ales o sumedenie de americani din toate colțurile Statelor Unite, trecuți recent la Ortodoxie și călăuziți în Kodiak pe nebănuitele căi ale Domnului. Aceștia participau la vecernia în limba engleză, ținută însă după tipicul rus.

A doua zi dimineața m-am îndreptat cu pași iuți prin ploaie spre Sfânta Liturghie. Cântările frumoase, rugăciunile rostite cu multă cucernicie și privirile luminoase ale celor din jur m-au încălzit și participam la slujbă cu toată emoția și dragostea. Când însă la ectenia întreită strana a răspuns „Lord, have mercy”, „Gospodi pamiluj” și apoi „Doamne miluiește”, ultimele stavile ale inimii s-au rupt. Cu greu mi-am putut reține lacrimile pentru nemărginita bucurie de a mă regăsi acasă la celălalt capăt al lumii. Asemeni mie, încă cineva și-a regăsit casa în acea duminică în Kodiak: o femeie a fost primită la ortodoxie prin Sfânta Taină a Mirungerii. Asistam pentru prima oară la această sărbătoare a întregii comunități: confirmarea unui adult.

Ultima imagine pe care o am din catedrala din Kodiak este racla cu moaștele Sf. Gherman. M-am închinat la locul mult visat și tot ce am putut rosti în gând a fost o nesfârșită mulțumire pentru ziua aceea. Sub crucea Sfântului am lăsat și eu pomelnicul tuturor aceluia pe care îi purtasem cu mine până în Alaska.

Părintele paroh Innocent ne-a dat întâlnire imediat după prânz

în port. Cerul se limpezea și ne-am îmbarcat într-o mică șalupă cu motor pentru primul meu drum pe ocean. Deși în vecinătatea Kodiakului, insula Spruce este puțin locuită și greu accesibilă. Totuși părintele face drumul acesta de aproape 100 de ori pe an, uneori și de mai multe ori pe zi, ducând pelerinii veniți de departe la atât de râvnitul aproape.

Trecând pe lângă Stânca Monahului, locul de refugiu și rugăciune al Sf. Gherman în pustiul oceanului, am debarcat la Laguna Monahului, la poalele Muntelui Sf. Gherman. Insula Spruce este presărată de mărturiile credinței și vieții monastice din ultimii 200 de ani, mărturisind Noul Valaam pe care Sfântul Gherman îl dorise acolo. Am vizitat chilia cuviosului Gherasim Schmaltz, nevoitor în Spruce între 1935 și 1968 și chip viu de duhovnicie în inimile locuitorilor. Am băut apă de la izvorul binecuvântat de Sfântul Gherman, slujind cu îngerii la Bobotează, și ne-am închinat la biserica zidită peste mormântul Sfântului. Deși mormântul este acum gol iar moaștele în Kodiak, am coborât în genunchi în cripta scundă de sub biserică și am sărutat crucea de căpătâi. În întuneric și liniștea de sub pământ, inima îmi bate ca un clopot. „Nu te teme, turmă mică!”, îmi amintesc îmbărbătarea Sfântului. „Eu sunt cel care bate clopotele pascale. Hristos a înviat!”.

Ne-am întors la barcă pe la capela Întâmpinării Domnului. N-am mai ajuns la schitul Sf. Mihail, chinovia călugărilor ce locuiesc acum pe Spruce. Parintele m-a dus însă pe mica Insulă Sf. Nil, despărțită de schit de numai un braț de mare. Aici viețuiesc trei maici și o soră de origine americană care m-au primit ca pe un oaspete mult dorit și m-au găzduit peste noapte. Încă de la debarcare am aflat că maica stareță, monahia Nina, aștepta să mă cunoască: fusese în România în mai multe rânduri și vorbea românește. N-ar fi trebuit să mă mai mir, dar emoția mă cuprindea la fiecare întâlnire cu patria din Alaska: fotografia părintelui Justin Pîrnu, nenumăratele cărți românești, maica povestind despre părinții Cleopa, Justin și Gheorghe Calciu – mult iubitul „Father George” al americanilor – și cântând „Cuvine-se cu adevărat” în dulce grai moldovenesc. Am participat la vecernie, citind sau cântând pe alocuri din cărțile de cult românești, și am adormit la fereastra dinspre ocean, îngânând picăturile ploii. A doua zi dimineața, după utrenie și o brumă de ascultare la trapeză, mi-am luat rămas bun de la maici și de la insula lor – plaje, pădurea luxuriantă, flori și păsări. Am luat și un braț de cărți duhovnicești în limba română dăruite de maica Nina – și multă pace.

Înapoi în Kodiak, am urmat sfatul maicilor și am mers la „Monk's Rock”, librăria-bistro ținută de Academia Sf. Gherman a tinerilor ortodocși din Kodiak. Cu multa osteneală a acestor tineri inimoși, studenți la seminar sau elevi la liceul ortodox, ființează această oază de liniște, binecuvântată sursă de hrană sufletească și trupească pentru turiști și localnici. Ca peste tot în Alaska, pașaportul românesc mi-a deschis toate ușile: tinerii s-au bucurat să mă întâlnească și mi-au povestit cât de multe au primit ei de la ortodoxia românească. Printre altele, în timpul Postului Mare au

dedicat întâlnirile lor săptămânale citirii „Sfântului închisorilor: Valeriu Gafencu”. Mi-a fost tare rușine gândindu-mă câți tineri români (începând cu mine) nu au citit această carte. Mai mult, cât de cunoscută și iubită este spiritualitatea românească în Alaska și cât de incomparabil mai puțin știm noi, românii, despre ortodoxia din America.

De ar fi fost cu puțință, n-aș mai fi vrut să plec din Kodiak. A doua zi am purces însă spre casă, lăsând acolo o părticică din mine – sărac dar pe lângă prisosul de bucurie și binecuvântare pe

care l-am primit – și făgăduința de a mă întoarce. De ce tocmai la capătul lumii, când atâtea mănăstiri și duhovnici ne așteaptă în țară? Nu le-aș înlocui pe acelea pentru nimic în lume, dar inima mea a răspuns la îndemnul rostit „între vreme bună și vreme rea, între bucurie și întristare” de către Sfântul Gherman: „De azi înainte, din acest ceas, din această clipă, să Îl iubim pe Dumnezeu mai presus de toate și să împlinim sfânta Sa voie!”. Amin!

Iulia Cârjeu

Colindul la români

Putem spune că puține popoare crestine au însoțit minunea venirii Fiului lui Dumnezeu în lume cu o îmbrățișare așa de caldă și de duioasă și au exprimat-o așa de bogat în forme artistice, cum a făcut-o poporul român.

Colindele românești sunt păstrate și apreciate pentru valoarea lor teologică. Ele sunt înmiresmate de parfumul cel mai ales al evlaviei noastre creștinești și strămoșești, sunt o transpunere în formă populară cântată a credinței noastre ortodoxe. Ele sunt inspirate din

Sfânta Scriptură și din Sfânta Tradiție, din slujbele divine și din iconografie. În ele respira puternic duhul creștin și se păstrează ceva din frăgezimea creștinismului primar. În versurile lor duioase și pline de credință, se descifrează sensurile adânci ale unei trăiri religioase autentice, bazate pe mărturia de nezdruncinat a dreptei credințe.

Ele prezintă ascultătorilor dogma ortodoxă înveșmântată în straiul idilic și naiv al versului popular al colindei. Nici una din învățăturile de bază ale credinței creștine nu este uitată sau nefolosită în colindele noastre românești. În ele se răsfrânge învățătura creștină despre păcatul strămoșesc, Întruparea și Nașterea Mântuitorului, răscumpărarea oamenilor prin moarte și Învierea Sa, supracinstirea Maicii Domnului, cinstirea Sfinților, Sfintele Taine, învățătura despre rai și iad și judecata viitoare.

Majoritatea colindelor au în centrul lor persoana Mântuitorului nostru Iisus Hristos, descriind mai ales Întruparea și Nașterea Lui cea mai presus de minte, pe care o exprimă în mod simplu, fără speculații teologice subtile, ci cu sentimentul trăirii unui mare adevăr de credință.

Pr. R. N. Enoiu

“Taină minunată și neobișnuită văd, cer fiind peștera, scaun de heruvimi Fecioara, ieslea sălășluire, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos-Dumnezeu, pe Care, laudându-L Îl mărim.” (*Cântarea a IX-a, Catavasiile Crăciunului*)

Afară ninge liniștit

de George Coșbuc

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul,
Iar noi, pe lângă mama stând,
De mult uitarăm jocul!

E noapte. Patul e făcut.
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Iisus,
Cu glasul-i rar și dulce.

Cum S-a născut Hristos în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla,
Căldură ca să-I facă.

Cum au venit în ieslea Lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântau în cor,
Cu flori de măr în mână.

Din an în an

Din an în an sosesc mereu
La geam cu Moș Ajun,
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei străbun.

Azi cu strămoșii cânt în cor
Colindul sfânt și bun.
Tot moș era și-n vremea lor
Bătrânul Moș Crăciun.

E sărbătoare și e joc
În casa ta acum,
Dar sunt bordeie fără foc
Și mâine-i Moș Crăciun.

Și-acum te las, fii sănătos
Și vesel de Crăciun,
Dar nu uita, când ești voios
Române să fii bun.

Astăzi S-a născut Hristos

Astăzi S-a născut Hristos,
Mesia chip luminos,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!

Mititel înfășețel,
În scutec de bumbăcel,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!

Vântul bate, nu-L răzbate,
Neaua ninge, nu-L atinge,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!

Și de-acum până-n vecie
Mila Domnului să fie,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!

Hramul parohiei noastre - 07 decembrie 2014

Pentru viața unei parohii, hramul înseamnă cea de-a treia mare sărbătoare de peste an. Este știut că în viața duhovnicească creștin-ortodoxă, Praznicul Învierii Domnului și cel al Nașterii Mântuitorului Hristos sunt sărbătorile de referință din an. A treia mare sărbătoare anuală, mare popas în viața spirituală a unei comunități, este hramul, adică acea zi în care se cinstește ocrotitorul ei. În cazul nostru, **ocrotitorul este Sfântul Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni († 6 decembrie).**

Dacă hramul parohiei este al treilea mare popas duhovnicesc, trebuie să înțelegem și să știm că, așa cum ne pregătim la celelalte două mari sărbători - Nașterea și Învierea Domnului -, tot așa trebuie să ne pregătim - cu același interes, cu aceeași intensitate - și pentru sărbătorirea Sfântului ocrotitor. Această pregătire se face prin rugăciune particulară, post, spovedanie și împărtășire, prin participarea la rugăciunile și slujbele comune, prilejuite de hram. Într-un plan secundar trebuie să așezăm pregătirea agapei de hram și a darurilor pentru cei mici, știind că Sfântul Nicolae este aducătorul binecuvântării și al bucuriei copiilor.

Sărbătoarea hramului parohiei are o semnificație duhovnicească aparte pentru toți enoriașii, dar este și un moment de bucurie comună, căci întreaga comunitate a credincioșilor trăiește plenar comuniunea atât în timpul Sfintei Liturghii arhieriești, cât și după aceasta. Să fim convinși că, participând la hramul parohiei, mărturisim credința noastră ortodoxă bimilenară și atașamentul profund la valorile și tradițiile noastre românești.

Și anume acesta **Sfântul Ierarh Nicolae** ne va strânge laolaltă în duh de rugăciune și înălțare sufletească, ajutându-ne să fim mai tari în credință și mijlocind la Bunul Dumnezeu împlinirea rugăciunilor noastre. Programul sărbătorii hramului va fi:

- Vineri 05 dec. - ora 17.30 Spovedanie, ora 18.30 Vecernia cu Litie;
- Sâmbătă 06 dec. - ora 9.30 Utrenia; - ora 10.30 Sfânta Liturghie;
- ora 18.00 Spovedanie; ora 18.30 Acatistul Sfântului Nicolae;
- Duminică 07 dec. - ora 9.00 Utrenia; - ora 10.15 Sfânta Liturghie arhieriească;
- ora 12.30 Agapă; - ora 13.00 Concert de Colinde și Serbarea copiilor.

Bucuria sărbătorii noastre parohiale va fi sporită de prezența ÎPS Părinte Mitropolit Iosif, care ne va binecuvânta și va hirotoni întru preot pe Diac. Bogdan Mereu, pentru parohia din Chur. Va fi prezentă și "Corală Ciprian Porumbescu" din Suceava, sub îndrumarea dirijorului pr. prof. Lucian-Ionuț Tablan Popescu, care va cânta la Sfânta Liturghie arhieriească din 7 dec. și apoi ne va oferi un concert.

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Mulțumim călduros FAMILIEI PRINCIARE STURDZA pentru imprimarea gratuită a Revistei noastre parohiale.

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich

Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina
www.bor-zh.ch

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU

Tel./Fax: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452;

e-mail: r-enoiu@gmx.ch

Slujbele se săvârșesc în **Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich.**

De la Gara Centrală (Hauptbahnhof) Zürich cu tramvaiul 11 (în direcția Auzelg) până la stația **Radiostudio**, din această stație cu **troleibuzul 32** (în direcția Holzerhurd), se coboară la stația **Einfangstrasse** (care se află în fața Bisericii).

Cu automobilul: Autostrada A1, fie venind din direcția St. Gallen-Winterthur, fie venind din direcția Bern-Aarau-Basel, se urmează ieșirea „Zürich-Affoltern“ (61), apoi se ajunge chiar pe Wehntalerstrasse și se urmărește numărul 451, care se află pe partea dreaptă a străzii (în direcția de mers).

Școala Parohială: În fiecare duminică la orele 10.30 (cu excepția vacanțelor școlare). Contact: Anemone Maxim (mail: scoalaparahiala.zurich@yahoo.com)

Donații, contribuții:

IBAN: CH85 0483 5035 8248 3100 0, SWIFT/BIC:

CRESCHZZ80H, Konto: 80-500-4, Rumänisch-Orthodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus, Wehntalerstr. 451, 8046 Zürich

Coperta 1: frescă din Biserica Sf. Nicolae din Clermont - Franța

Colegiul de redacție:

Pr. Romică-Nicolae Enoiu, Anemone Maxim, Milica Enoiu, Iulia Cârjeu, Monica Mereu

Grafică și tehnoredactare: Mirela Christescu

